

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Haandbog i Verdens-Historien. Første Deel

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 620. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1833_518A_1-txt-shoot-idm33448.pdf (tilgået 23. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Det var *Cæsar*, som, da han vilde være Borge-Mester, forligde sig med *Pompeius* og ham med *Crassus*, og hvad der bevægede *Pompeius* til at indgaae denne mistænkelige Forbindelse, der skildte ham ved de Bedres Tillid og blev hans Undergang, var den urimelige Haardnakkenhed, hvormed Raadet, stemt af *Cato* og *Lucul*, vægrede sig ved at bekræfte hans Asiatiske Anordninger ^{*}Plutarks *Cæsar* og *Pompeius*. Appians *Borger-Krig* II. 8-9. Fra dette Øieblik af var *Pompeius* imidlertid kun et Værktøi for Andre og da især for *Cæsar* og den meer end pøbelagtige Tribun *Clodius*, saa han træder selv kun atter frem paa den store Skue-Plads for at falde, og det endda saa ynkelig, at vi slet ikke kiende ham igien, men maae, for at hitte Rede i ham, besinde os paa, at det havde aldrig hængt rigtigt sammen med den *Romerske* Tapperhed og Selv-Opoffrelse. Det var nemlig alt fra første Færd hos Mængden kun en Vane, som den uophørlige Krig og strænge Krigs-Tugt holdt vedlige, og den *Begeistring* for *Tyranniet*, der havde udmærket de høiere Begavede, maatte nødvendig bortfalde, naar det ikke længer var "Rom" men sig selv, Enkelt-Manden vilde gjøre til Tyran, da alle *Trælle* og *Tyranner* er af Naturen feige og laane kun af Frygten et fortvivlet Mod. Ærgierrigheden skulde da nu gjøre Alt, men deels er det sædvanlig kun i Ungdommen, Man har Sind til at bringe den store Offere, og deels havde *Pompeius* tidlig indlagt sig det største Navn, han kunde ønske, saa det var i sin Orden, at han, efter en Deel Aar at have ligget paa den lade Side, blev ligesaa feig som Romer-Hæren altid, naar Krigs-Tugten forfaldt.